

Koronavirus – jak změnil náš svět?

Autor: Greg Johnson

Koronavirus zcela jistě změnil náš svět – doufám jen, že se toho dožijeme já i lidé, na kterých mi záleží.

Rozhodl jsem říkat koronaviru „globalvirus“, jelikož právě globalismus jako takový vytvořil podmínky pro jeho šíření.

Liberálové se škodolibě pošklebují možnému vystavení Donalda Trumpa a jeho rodiny globalviru. Nejen že se většině lidí z takovýchto oslav možného cizího neštěstí zvedá žaludek, navíc si tím hodně hlasitě říkají o odplatu z rukou karmy. Ani posměváčkům se totiž globalvirus nevyhýbá. Představte si, co budou lidé psát o nich, pokud nemoci podlehnou.

Není ovšem nic špatného na tom pokusit se z jistého odstupu zamyslet nad pravděpodobnými politickými důsledky řádění globalviru.

Doufejme, že se globalvirus podaří zastavit ještě dnes. Nikdo další se jím už nenakazí a všichni nemocní se uzdraví. Jaké politické lekce si z celé krize odneseme?

Globalismus škodí. Globalismem mám na mysli oslabování státních hranic pro usnadnění globálního pohybu lidí i zboží. Můžeme sice současně mít národní hranice i mezinárodní obchod a cestování, ale země je musejí kontrolovat s přihlédnutím k obecným zájmům vlastního národa.

Globalistům se doposud všechny hranice vymazat nepovedlo. Uvnitř Schengenského prostoru však byly odstraněny pasové kontroly a mezi státy Evropské unie se miliony lidí přestěhovaly za lepšími mzdami a/nebo sociálním systémem do ciziny. Jižní americká hranice je děravá jako řešeto po dlouhá desetiletí, čehož využívají desítky milionů ilegálních imigrantů.

Imigrační podvody, překročení doby platnosti víz spolu s dalšími formami byrokratické neschopnosti či sabotáže ale ve většině západních zemí hranice *de facto* odstranily.

Pomineme-li masovou migraci, levné letenky nahrávají krátkodobému cestování za prací i zábavou v měřítku ještě nedávno zcela nepředstavitelném.

Celosvětová volnost pohybu se však při pandemii mění v obří riziko a negativum. Snahou o vymazání hranic i národních států globalistická ideologie buduje plavidlo bez oddělených prostor v lodním trupu. Jistě, pokud vše funguje, jak má, snáz se s ním manévruje a pluje. Jakmile však narazí na ledovou kru, katastrofu už nedokáže nic zpomalit ani jí zabránit.

Hranice nepřestaly existovat, záleží jen na vůli je vynucovat. Společnosti silně nakloněné hodnotám globalismu budou své hranice uzavírat jen značně neochotně a pomalu. Proto více jejich příslušníků onemocní a zemře. U kořene jejich váhání hledejme přesvědčení o morální nesprávnosti zavírání hranic.

A až si i tyto země konečně připustí, že hraniční kontroly mají smysl, mohou velice dobře seznat, že jim chybějí lidé i mechanismy k účinné kontrole cestovatelů, což povede k dlouhým frontám a shlukování. To dává viru ideální prostředí k šíření – takže zbytečně onemocní a zemrou další lidé.

Demokracie škodí. Demokracie ze své podstaty vybízí a povzbuzují politiky uvažovat spíš v horizontu příštích voleb. A protože skutečně pohromy přicházejí jen čas od času, politici si dobře spočtou, že během jejich úřadování se tak pravděpodobně nestane. Jelikož politici, hlavně ti čelní jako ministerští předsedové, obvykle ve funkci nevydrží nijak dlouho, nedává jim smysl utratit svůj politický kapitál na vytváření plánů pro dalekou budoucnost, jež se vlastně nikdy nemusí uskutečnit – tím spíš, když si jejich pozornosti žádají neustálé akutní krize, nezřídka vyvolané právě neschopností a neochotou jejich předchůdců plánovat dopředu.

V poslední dobu se stalo módou tepat „**stát ve státě**“ coby nikomu se nezodpovídající bandu nedemokratických byrokratů. V demokratickém státě však právě jen demokraticky se nezodpovídající permanentní byrokracie může vytvářet a provádět dlouhodobé plány na odvracení budoucích hrozeb, jimž lze předejít. V současné Americe ale popravdě nevidím žádné důkazy existence takového státu ve státě – to čemu tak říkáme, není víc než tlupa krátkozrakých, hyperstranických hysterik, liberální byrokrati posedlí Trumpem.

Globální „volný trh“ škodí. Očekávaná délka života bílých Američanů dnes klesá, ne však u privilegovaných vrstev. Bohatství a moc se ve Spojených státech stále více soustředí v rukou nepočetného segmentu třídy přestárlých, kteří se ládují všemožnými medikamenty, aby své životy ještě o kus prodloužili. Jelikož byznysmenům záleží v první řadě na ziscích a ne na blahu společnosti a protože politická třída už dávno neklade Ameriku na první místo, vyrábí se drtivá většina farmaceutických výrobků, jež americké vlády udržují při životě, v Číně, tedy u globálního rivala. Čína získala možnost vydírat USA hrozbou odříznutí dodávek léků. Epidemie koronaviru konečně naplno odhalila nebetyčnou stupiditu „offshoringu“ 1]

výroby strategicky nezbytné komodity.

Liberalismus škodí. Klasická politická filozofie i nestudovaný selský rozum vycházejí z předpokladu, že legitimní vláda se stará o obecné blaho společnosti. Vláda sloužící partikulárním zájmům vládnoucí třídy na úkor zbytku společnosti se morálně příliš neliší od cizího okupanta.

Liberalismus však zachází ještě dál: politiku samotnou se od myšlenky obecného blaha pokouší úplně „odstříhnout“. Podle zásad individualismu záleží jen na jednotlivci a jeho zájmech. Koncept obecného blaha liberálové odsuzují coby „kolektivismus“, někteří přímo popírají jeho existenci. Podle dalších jej zase nelze poznat a ještě jiní zas nevěří ve schopnost státu jej ochránit, takže se podle nich v tomto ohledu musíme spolehnout na nezamýšlené důsledky sobectví jednotlivců.

Žádná společnost ale nebyla založena liberalismu, dokonce ani ta americká, jelikož taková společnost jednoduše nemůže fungovat. Liberalismus pro své fungování závisí na vnitřní soudržnosti společnosti, veřejné angažovanosti a ochotě k sebeobětování vlastním předliberálním společnostem, jež liberalismus postupně rozpouští v kyselině svého individualismu. Jako marnotratný syn rozhazující své dědictví tak i liberalismus žije ze sociálního kapitálu budovaného svými předchůdci.

Přivést společnost úplně na buben však nějakou chvíli trvá, a tak za normálních okolností liberálům jejich pošetilosti a požívačnost procházejí. Podobně jako se při rozhazování svého dědictví může člověk načas cítit zámožně, podporuje liberalismus hospodářskou aktivitu, jež lidem vnucuje iluzi, že život je lepší a lepší – zatímco se společnost kolem nich rozkládá.

Během krizí jako je pandemie, kdy lidé musejí táhnout za jeden provaz a něco pro společné blaho obětovat, bývá rychlost a ochota reakce nepřímo úměrná míře prostoupení společností liberalismem. Za normálních okolností totiž liberalismus vybízí k chování v duchu „každý sám za sebe“. V mimořádných případech se pak jeho étos příliš neliší: „každý sám za sebe“. Čím liberálnější společnost je, tím více se v ní také při rozšíření nákazy bude umírat.

Diverzita, multikulturalismus, otevřené hranice a antirasismus škodí. Současná levice se řídí falešným morálním imperativem „otevřenosti“ vůči „odlišnosti“ z níž odvozuje další principy, jako jsou diverzita, multikulturalismus, otevřené hranice a antirasismus. Z rasismu a xenofobie se tak stává zlo ve své podstatě málem absolutní.

Hned při prvních známkách šíření globalviru proto levice začala s rozdmýcháváním **morální paniky** před hrozbou „rasismu“ a „xenofobie“. Levičákům záleží víc na tom ochránit jemnocit Číňanů před rasismem než své vlastní bližní a soukmenovce před smrtící nákazou. Společnost ovládaná levicí tak bude v čase epidemie náchylnější k umírání ve velkém. Lidé sevření morálním fanatismem to však nevidí – nebo vidět odmítají.

Otevřenost celkem očividně není bezpodmínečným dobrem, pokud pootvívá vrátka nebezpečné nákaze. Z toho plyne, že existuje také dobrý druh xenofobie, konkrétně ta, jež

nás ochraňuje před nákazou. Existuje také ten dobrý druh rasismu, konkrétně ten, jenž nás ochraňuje před nákazou. Až globalvirus poleví, ztratí nařčení z rasismu svou někdejší morální váhu. Přijatelnější se stane reakce v duchu „ano, ale to je ten dobrý rasismus, ta dobrá xenofobie“.

Uprostřed epidemie se diverzita a multikulturalismus stávají nebezpečným břemenem, jelikož umenšují důvěru a solidaritu ve společnosti, nezbytný to předpoklad pro účinná restriktivní opatření orgánů na ochranu veřejného zdraví jako jsou karantény, zákazy vycházení a masové testování.

Konzervatismus škodí. Americký konzervatismus není nic jiného než klasický liberalismus. Mnozí američtí konzervativci jsou svými nejniternějšími názory jednoduše libertariáni, morálně ostře proti jakékoliv formě vládních zásahů do chodu „volného trhu“. V ekonomických termínech ale uvažuje také celá řada nelibertariánských konzervativců. Donald Trump navíc své snahy o znovuzvolení spojil se šlapající ekonomikou, takže přívrženci jeho kultu osobnosti dávají na odiv nemístný zájem o pozitivní ekonomické zprávy.

Proto americké konzervativce více zajímá ochrana ekonomiky před „panikařením“ z globálního viru než ochrana Američanů před samotným virem.

Asi nejpozoruhodnější z celé globalvirové krize mi přijde hloubka volnotržní indoktrinace. I lidé tak blízcí národnímu populismu jako Ramzpaul (vlogger Paul Ramsey – pozn. DP) a Zman „jedou“ podle, jak tomu říkám, „notiček republikánského taťky“, když bagatelizují nebezpečnost viru a místo toho se soustředí na ochranu chodu hospodářství před lidmi, kteří by raději ochránili životy vlastní i svých blízkých. Tento „taťkovský“ přístup považuji rovným dílem za projev okázalého chlapáctví a upřímných starostí o své důchodové fondy (v americkém prostředí tzv. 401(k) – pozn. DP).

Republikáni samozřejmě nestřílí naslepo, když levici – včetně systémových médií – podezírají z ochotného využití globalvirové coby kladiva na Trumpa. To z viru ale ještě samo o sobě nedělá problém banálního rázu.

Smýšlení tohoto stříhu ostatně nezůstává bez následků. Průzkumy veřejného mínění ukazují, že republikáni zlehčují rizika globalvirové krize mnohem častěji než demokraté. Je proto nasnadě, že se republikáni i jejich přátelé a rodiny s větší pravděpodobností nakazí a zemřou. Lze u nich také očekávat větší podporu neúčinných a pomalých krizových opatření, následkem čehož zemře více lidí.

Trhy a indexy ztracené pozice a body znovu získají, lidé podlehnouví nemoci kvůli republikánské chamtivosti a lhostejnosti však zpět k životu nepřivede nikdo.

Prvotní Trumpova odpověď na globalvirus byla slabá, pravděpodobně alespoň ze dvou příčin.

Zprv to mohlo být neutuchající připraveností levice stigmatizovat základní, rozumná preventivní opatření nálepkou „rasismu“. Trump i jeho strana naneštěstí nedokáží ani

nechtějí napadnout přímo falešné morální bůžky levice a namísto toho považují za bůhvíjak vychytralé vinit demokraty ze „skutečného rasismu“.

Zadruhé, aby Trump dokázal s republikánským establishmentem spolupracovat, přijímá za svou stále větší část jeho programu, jako když vsadil své znovuzvolení takřka výlučně na fungující ekonomiku. Když se tak poprvé objevil globalvirus, měl větší starost o dopady viru na hospodářství než zdraví a životy Američanů.

Naštěstí se zdá, že vrchu nabyly rozumnější hlasy.

I kdyby se globalvirus podařilo zastavit hned zítra, probudíme se do světa, kde nacionalismus posílil a protinárodní síly globalismu, demokracie, liberalismu, konzervatismu a kultu diverzity oslabily. Proto si zachovejte zdravé tělo i ducha a společně doufejme, že si tento rodící se svět budeme moci užívat.

Poznámka DP

1] Outsourcing („out“ – vnější a „source“ – zdroj): Při outsourcingu organizace opouští některé činnosti, které pro ni následně zabezpečují třetí strany, protože je dokáží dělat levněji, rychleji a lépe. Pokud jsou tyto strany umístěny v zahraničí, dochází k offshoringu. Vyras „offshoring“ se také používá pro označení tzv. daňových rájů. Outsourcována může být jak výroba a její části, tak služby, přičemž oba přístupy se liší složitostí a zejména požadavky na kvalifikaci pracovní síly. Jednotliví účastníci outsourcingového vztahu v něm prosazují své odlišné zájmy. Outsourcing je třeba chápat jako součást strategického řízení. Citováno z Jiří Dvořáček, Ladislav Tyll: *Outsourcing a offshoring podnikatelských činností*. C.H. Beck 2008.

Úvaha Grega Johnsona *How Coronavirus Will Change the World* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 18. března 2020.